

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟ
ΤΟΥ ΜΑΖΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

1. Ο χαρακτήρας της σύσκεψης

Οι επιταγές της τρέχουσας δεκαετίας, οι προδιαγραφόμενες στον ορίζοντα συμπληγάδες του 1992 και 2000, συνθέτουν μια ιδιαίτερα ρευστή και μεταβατική κατάσταση για τη χώρα και τους εργαζόμενους· δημιουργούν μια ιδιόμορφη συγκυρία διεξαγωγής της παρούσας σύσκεψης και θέτουν σ' αυτήν ανυπέρβλητους και επίμονα συγκεκριμένους στόχους:

1. Να διαμορφώσουμε τις κατευθυντήριες γραμμές της πολιτικής μας στο συν/κό χώρο, στενά δεμένες με την προοπτική κοινωνικού μετασχηματισμού και σοσιαλιστικής αλλαγής.

2. Να προσεγγίσουμε τα πραγματικά και ανοιχτά προβλήματα της εργατικής τάξης και της συλλογικής οργάνωσης των εργαζομένων όπως μορφοποιούνται στη δοσμένη συγκυρία.

3. Να προσδιορίσουμε τη φυσιογνωμία των κομματικών μας οργανώσεων και τα χαρακτηριστικά της πρακτικής μας στους χώρους της παραγωγής και της δουλειάς.

4. Να αναζητήσουμε τα μέσα με τα οποία θ' αναζωογονηθεί η μαζική έκφραση και παρέμβαση της οργάνωσης στους διάφορους χώρους με τον καλύτερο δυνατό τρόπο για την ανάπτυξη και τον προσανατολισμό του διαρθρωμένου μαζικού κινήματος. Αναζήτηση με προοπτική:

α. τον επαναπροσδιορισμό των σχέσεων των συνδικάτων με την πολιτική, έτσι που η πολιτική να μην αποτελεί προνόμιο των κομμάτων και του κράτους.

β. τη διεύρυνση του πεδίου παρέμβασης της διεκδικητικής δράσης, έτσι που η συνδικαλιστική πράξη να συνιστά βασικό μοχλό για την αλλαγή της εργασίας και της κοινωνίας.

γ. την επεξεργασία μιας αυτόνομης κοινωνικής στρατηγικής των συνδικάτων, για αλλαγή των κοινωνικο-πολιτικών συσχετισμών, για ιδεολογικο-πολιτική και οργανωτική ενότητα των εργαζομένων, για διεύρυνση των κοινωνικών ~~ευν~~εργασιών των προοδευτικών δυνάμεων για προβολή ενός νέου πρότυπου αξιών και συμπεριφορών στην προοπτική της κοινωνικής αλλαγής και του σοσιαλισμού.

2. Ιστορική αναδρομή: Η πορεία μας και οι κατευθυντήριες γραμμές δράσης μας στους μαζικούς χώρους

Η ίδρυση και η μέχρι σήμερα πορεία του ΠΑΣΟΚ καταγράφει μια ιστορική διαδικασία ζεύξης των στόχων της Εθν.Ανεξαρτησίας, της Λαϊκής Κυριαρχίας και της Κοινωνικής Απελευθέρωσης με το δυναμισμό του δημοκρατικού και ριζοσπαστικού κινήματος.

Υπόβαθρο αυτής της ιστορικής ζεύξης, προϋπόθεση και ταυτόχρονα αποτέλεσμά της, το μπόλιασμα ενός μαζικού κοινωνικού ρεύματος με τα σοσιαλιστικά οράματα, με τη δημοκρατική και σοσιαλιστική στρατηγική.

Σε όλες τις οριοθετήσεις και επεξεργασίες του ΠΑΣΟΚ τα μαζικά κινήματα κατέχουν μια εξέχουσα θέση και ανάγονται σε αποφασιστικό και δυναμικό παράγοντα της πορείας μετάβασης.

Διακρίνουμε συνήθως στη ζωή του πολιτικού μας φορέα και στις σχέσεις του με τα μαζικά κινήματα δυο φάσεις, αυτή της αντιπολίτευσης (1974-81) και αυτής της κυβερνητικής θητείας.

Η ποιοτική μεταβολή στην πολιτική και κοινωνική φύση της εξουσίας και στο φορέα άσκησής της απο το 1981 δημιούργησαν νέες συντεταγμένες και νέους ορίζοντες στη γραμμή πλεύσης του μαζικού κινήματος όπου ακριβώς σήμερα τόσο απολογιστικά αλλά κυρίως για το δέον γενέσθαι οφείλουμε να εξετάσουμε την ικανότητα και τα περιθώρια επαναπροσδιορισμού της φυσιογνωμίας του.

Πέρα όμως απο τις ποιοτικές διαφορές μεταξύ των δυο φάσεων υπάρχουν μερικές ενιαίες αρχές, κοινές βασικές επιλογές που καθόρισαν την παρέμβασή μας στο μαζικό χώρο:

- η αρχή της μαζικότητας
- η αρχή της δημοκρατικής λειτουργίας
- Η αρχή της αυτονομίας.

Πρόκειται για αρχές που παραμένουν επίκαιρες, επιβάλλεται η αντιπαράθεσή τους με τη συγκεκριμένη συγκυρία και η μορφοποίησή τους σύμφωνα με τα νέα καθήκοντά μας στο μαζικό χώρο.

Με τη νίκη των λαϊκών δυνάμεων τον Οκτώβρη του 1981 σημειώθηκε μια αναδιάρθρωση και ως ένα βαθμό αναστροφή των εξελίξεων μέσα στο μαζικό κίνημα, για να μεταβληθούν πρακτικές και αντιλήψεις που δομήθηκαν για δεκαετίες ολόκληρες και οι οποίες καθορίστηκαν απο τον -κύρια αμυντικό- χαρακτήρα του συνδικαλιστι-

κού μας κινήματος απέναντι σε μια αντιλαϊκή και αυταρχική εξουσία "διαπιστευμένη" στην εξυπηρέτηση συμφερόντων της ξένης εξάρτησης και της ολιγαρχίας.

Ο ευρύτατος εκδημοκρατισμός του θεσμικού πλαισίου, η θεσμοθέτηση της μαζικής συμμετοχής και της αντιπροσώπευσης, η αναγνώριση της δράσης των συνδικαλιστικών οργανώσεων στην επιχείρηση, η διεύρυνση του πεδίου παρέμβασης των συνδικάτων, η αναδιανομή των εισοδημάτων, ιδιαίτερα την πρώτη τετραετία, η διάδοση και εξάπλωση των ιδεών για κοινωνικοποίηση - αποκέντρωση - εργατικό, κοινωνικό έλεγχο - αυτοδιαχείριση κ.ά. έδωσαν μια νέα ώθηση στη δυναμική του μαζικού κινήματος. Άρχισαν να δημιουργούνται οι βασικές προϋποθέσεις για τη μετατροπή του μαζικού κινήματος σε κύριο μοχλό για την εδραίωση και την ποιοτική μετεξέλιξη των νέων θεσμικών και δομικών αλλαγών στην παραγωγική διαδικασία, στην κοινωνική ζωή, στην παιδεία στον πολιτισμό.

Η εκτίμηση όμως της σημερινής κατάστασης του συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορεί να περιορίζεται στις συγκρίσεις με το χθές. Υπάρχει το αύριο, το πού θέλουμε να φθάσουμε, υπάρχουν οι προκλήσεις και απαιτήσεις του 1992 και του 2000, υπάρχει η στρατηγική κοινωνικής αλλαγής. Εξετάζοντας λοιπόν τα πράγματα απ' αυτή τη σκοπιά βλέπουμε ότι δεν μπορούμε να είμαστε εφησυχασμένοι και ικανοποιημένοι. Ο επαναπροσδιορισμός της φυσιογνωμίας του συνδικαλιστικού κινήματος δεν απέκτησε το βάθος την εμβέλεια, τις διαστάσεις που απαιτούν οι νέες συνθήκες.

3. Το συνδικαλιστικό κίνημα μπροστά στις προκλήσεις του καιρού μας

Η κοινωνική όξυνση και η έντονη κομματική αντιπαράθεση που παρατηρείται τον τελευταίο καιρό στην ελληνική συνδικαλιστική πραγματικότητα, έχει σοβαρές επιπτώσεις στην πολιτική, στη στρατηγική, στον προγραμματισμό του συνδικαλιστικού κινήματος όπως και στην ικανονότητά του για αποτελεσματική παρέμβαση. Η κρίση της σημερινής κατάστασης δεν είναι τα επιφανή, οι αψυμαχίες κορυφής και η αντιπαράθεση των μηχανισμών, είτε σε παραταξιακό επίπεδο, είτε στο επίπεδο των συνδικαλιστικών οργανώσεων. Ας συνειδητοποιήσουμε ότι ένας ορισμένος τύπος πολιτικής και κοινωνικής διαπάλης, ένας συγκεκριμένος τύ-

πος προγραμματισμού, ένας συνηθισμένος τύπος σκέψης, διαλόγου και δράσης έχει συμπληρώσει τα χρόνια του και έχει κλήσει τον κύκλο του για το συνδικαλιστικό κίνημα.

Ωφείλουμε να ξαναδιαβάσουμε την κοινωνική πραγματικότητα, τις ταξικές σχέσεις, τις συμπεριφορές και πρακτικές των κομμάτων, των παρατάξεων και του σ.κ. στο μαζικό χώρο. Πρέπει να δούμε τις αλλαγές στην επιχείρηση, που σ'ένα βαθμό αποτελούν το κλειδί για να κατανοήσουμε τη συνδικαλιστική κρίση και τις βασικές αλλαγές που γνωρίζουν οι επαγγελματικές οργανώσεις, πρέπει να δούμε τις αλλαγές στους τρόπους ζωής, καθημερινής αναπαραγωγής, επικοινωνίας και καταναλωτικών εθισμών, να σχηματίσουμε αντίληψη για τα "προφίλ" των εργαζομένων. Πρέπει να εξετάσουμε το χαρακτήρα και το κύριο περιεχόμενο των συνδικαλιστικών διεκδικητικών αγώνων, όπως και τα μέσα και τις μορφές παρέμβασής του. Να διαπιστώσουμε αν η πολιτική που ασκείται σήμερα από το σ.κ. ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες και απαιτήσεις των εργαζομένων, αλλά και στις απαιτήσεις της κοινωνικής αλλαγής.

Αυτή η αναζήτηση αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση για τον αναπροσανατολισμό της παρέμβασής μας έτσι ώστε να διαμορφώσουμε τις κατάλληλες συνθήκες, τους απαραίτητους όρους για ένα νέο ριζοσπαστικό του λαϊκού και εργατικού μαζικού κινήματος.

Να αντιμετωπίσουμε λοιπόν ολομέτωπα τα στοιχεία κρίσης του σ.κ. στις τρεις διαστάσεις τους:

- κρίση με τη νέου τύπου πολιτική εξουσία, τα κόμματα και το κράτος
- κρίση προσανατολισμού, και διεκδικητικής πράξης
- κρίση δομών εκπροσώπησης και νομιμοποίησης.

Α. Η σχέση του σ.κ. και των εργαζομένων με την πολιτική φαίνεται ότι διέρχεται μια σοβαρή κρίση, η οποία εδραιώνεται στις σχέσεις του σ.κ. με τα κόμματα, την κυβέρνηση και το κράτος. Η επικυριαρχία του πολιτικού-κομματικού στοιχείου στο κοινωνικό επίπεδο λειτούργησε ανασταλτικά στη συγκρότηση αυτόνομων δομών και κοινωνικής στρατηγικής από το ίδιο το σ.κ. Η υποκατάσταση των συνδικαλιστικών οργανώσεων από τις πολιτικο-συνδικαλιστικές παρατάξεις αποτελεί μια βασική έκφραση αυτής της

σχέσης. Φαινόμενα κομματικού διοικητισμού, αυτονόμησης και φιλοροήματος συνδικαλιστικών στελεχών αλλά και διαπραγμάτευσης της κομματικής εξουσίας είναι εκφράσεις πολιτικής κρίσης που αγγαλιάζει τους συνδικαλιστικούς χώρους όλων των πολιτικών φορέων.

Τα κόμματα της αντιπολίτευσης επιχείρησαν να προσδώσουν το χαρακτηρισμό του "κυβερνητικού" συνδικαλιστή στα συνδικαλιστικά στελέχη του ΠΑΣΟΚ. Σανζήτημα εντάσσεται σ'ένα γενικότερο πρόβλημα που αφορά:

Το ρόλο των συνδικαλιστικών μας στελεχών μετά απο την αλλαγή του '81, αναμφισβήτητα ρόλος πιο δύσκολος και πιο σύνθετος. Ταυτόχρονα πρέπει να προωθούνται τα προβλήματα των εργαζομένων και να προβάλλεται επιθετικά το κυβερνητικό έργο. Σ'αυτή τη σύνθετη αλλ'όχι κατ'ανάγκη αντιθετική κατάσταση ανακύπτουν τρείς κίνδυνοι.

- της ενσωμάτωσης
- της αποστασιοποίησης
- της αυτονόμησης

Ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης εκφράστηκε με διάφορες μορφές, είτε με τη μορφή νομής κάποιας εξουσίας, είτε με τη μορφή της συνδιοίκησης είτε μ'αυτήν της άκριτης υποστήριξης. Επίσης τα φαινόμενα αποστασιοποίησης απ'το κυβερνητικό έργο ή αυτονόμησης στελεχών πάνω σε κεντρικές επιλογές του κινήματος και της κυβέρνησης εκδηλώθηκαν επίσης πολλές φορές. Ο επαναπροσδιορισμός κατά συνέπεια των σχέσεων ανάμεσα στο μαζικό κίνημα και τα κόμματα, στο μαζικό κίνημα-την κυβέρνηση και το κράτος είναι απο τα βασικά θέματα προς συζήτηση.

Το ΠΑΣΟΚ ως πολιτική εξουσία που υλοποιεί την αναγόρευση του μαζικού κινήματος σε κύριο μοχλό των πολιτικών και κοινωνικών εξελίξεων αναπτύσσει μαζί του σχέσεις:

Συμπόρευσης-αλληλοτροφοδότησης-αυτονομίας-συμπαράταξης

Η κληρονομιά ενός "πελατειακού" και "συντεχνιακού" τύπου κοινωνικής συγκρότησης καθώς και οι παραδοσιακές αντιλήψεις και πρακτικές, του εργατοπατερισμού, του κομματικού συνδικαλισμού φαινόμενα διαδεδομένα στα μαζικά κινήματα συνθέτουν μια πραγματικότητα όπου η διαμόρφωση των παραπάνω σχέσεων δεν είναι ούτε εύκολη, ούτε ευθύγραμμη, ούτε χωρίς τριβές.

6. Η συνδικαλιστική δράση διχοτομείται συνήθως σε διεκδικήσεις "οικονομικού" ή "θεσμικού" χαρακτήρα και αναδιπλώνεται πολλές φορές σε στάσεις παθητικές και αμυντικές. Ο καθολικός χαρακτήρας των εργατικών αιτημάτων, αντικαθίσταται από το μερικό ή το τμηματικό και την έξαρση του συντεχνιακού και οικονομικού στοιχείου. Περιορίζεται το σ.κ. στην προάσπιση των κερκτημένων που μπορούν μεν ν' αποτελούν μέρος της συνδικαλιστικής στρατηγικής, σίγουρα όμως όχι μέρος πολιτικού σχεδίου για κοινωνική αλλαγή. Μην ξεχνάμε ότι αν μέχρι χθές αρκούσε ίσως η αντιδεξιά συνείδηση των εργαζομένων και η πολιτική για να εκφράσει και να ενισχύσει τη ριζοσπαστική δυναμική του σ.κ. σήμερα αντιμετωπίζουμε νέες συνθήκες. Για να νικήσουμε το κατεστημένο ή την ολιγαρχία δεν αρκούν τα συνθήματα και η αναζήτηση ιδεολογικής καθαρότητας αλλά απαιτείται η συνειδητή μας δράση, ο σαφής πολιτικός σχεδιασμός, να ξεπεραστούν οι παλιές αντιλήψεις, νοοτροπίες, πρακτικές και αξίες.

Η καιροσκοπική και ρεφορμιστική πολιτική των "αριστεροδεξιών" συμμαχιών καθηλώνει το κίνημα σ' ένα διεκδικητισμό χωρίς προοπτική, αποσυνδέει τη διεκδίκηση από το πολιτικό στοιχείο και την ταξική συνείδηση από την πολιτική συνείδηση, έτσι ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας των διεκδικήσεων γίνεται όλο και πιο δυσδιάκριτος, ενώ η συνδικαλιστική στρατηγική αποψιλώνεται από τη συγκεκριμένη σφαιρική πολιτικοϊδεολογική πρόταση για την κοινωνική αλλαγή.

Το νέο ταξικό στίγμα των αγώνων του σ.κ. αναδεικνύεται στο βαθμό που αναβαθμίζεται το πεδίο πάλης από τη στενά οικονομική διεκδίκηση, από το στενό επίπεδο της ανακατανομής των εισοδημάτων, προς την καρδιά της παραγωγικής διαδικασίας εκεί που χρειάζεται και επιβάλλεται ο έλεγχος και η παρέμβαση των εργαζομένων. Αναδεικνύεται όσο προχωράει το σ.κ. στη διαμόρφωση μιας συνολικής στρατηγικής που θα δίνει μια "οργανική" απάντηση στην κρίση, βάζοντας άμεσους και ενδιάμεσους στόχους, ιεραρχώντας ανάγκες και προτεραιότητες, δένοντας τις πιεστικές ανάγκες του σήμερα με τις απαιτήσεις του "σχεδίου" για το αύριο, δένοντας τη συγκυρία μέσα στην επιχείρηση - αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση, την κερδοσκοπία, την απασχόληση, τις συνθήκες εργασίας, τις εργασιακές σχέσεις - με τη συγκυρία έξω από την επιχείρηση και τα μεγάλα εθνικά κοινωνικά και οικονομικά ζητήματα.

χ. Η φύση του ανταγωνισμού και τα χαρακτηριστικά της σημερινής κατάστασης στο σ.κ. πρέπει ν'αποτελέσουν αντικείμενο έντονου προβληματισμού και επεξεργασίας προτάσεων για τη δημιουργική υπέρβαση αυτής της κατάστασης. Φαινόμενα έκδηλα απομαζικοποίησης και παθητικότητας της βάσης δεν μπορούν ν'αγνοηθούν ούτε να υποτιμηθούν. Οι σκέψεις του ανταγωνισμού πέρα απο την ενότητα του κινήματος και την αποτελεσματικότητα των συνδικαλιστικών αγώνων θέτουν σε αμφισβήτηση την κοινωνική αξιοπιστία του συνδικαλισμού στο σύνολό του.

Η κρίση κορυφής που ξέσπασε στη ΓΣΕΕ τον Οκτώβρη του '85 με αφορμή τα οικονομικά μέτρα του σταθεροποιητικού προγράμματος έδειξε ανάγλυφα όλα αυτά τα προβλήματα και αδυναμίες που παραθέσαμε για το σ.κ. της χώρας μας. Η δημοκρατική συνεργασία αντί να είναι η κυρίαρχη κατεύθυνση της καθημερινής κοινωνικής, πολιτικής και συνδικαλιστικής δράσης, αγνοείται ή υποβαθμίζεται ανάλογα με την εξυπηρέτηση των κομματικών και παραταξιακών σκοπιμοτήτων. Η κρίση των παραδοσιακών μηχανισμών μεσολάβησης και εκπροσώπησης, η κρίση μεταξύ κινήμάτων και θεσμών συνιστούν σήμερα ένα κεντρικό πρόβλημα και η δημοκρατική συνεργασία αποτελεί τον αναγκαίο όρο για την υπέρβαση της κρίσης.

Να συνειδητοποιήσουμε την αλήθεια ότι δεν έχουμε να περιμένουμε να μας χαριστεί τίποτε γιατί τα πάντα κατακτούνται με αγώνες και θυσίες, με προοπτική και ελπίδα. Είμαστε υποχρεωμένοι και στο σ.κ. μέσα απο το διάλογο και τις διαφορές, να βρούμε κοινούς τόπους και κοινές προσεγγίσεις, να διαμορφώσουμε ένα εμπνευσμένο πρόγραμμα, που θα στηρίζεται σε πραγματικές θελήσεις και συνειδήσεις. Πρόκειται για μια προσπάθεια που προϋποθέτει για ανοιχτή διαδικασία μια πολιτική κουλτούρα απο όλους τους φορείς, ένα θεσμοθετημένο και ουσιαστικό διάλογο με μοναδικό ορίζοντα τις ανάγκες του σήμερα και τις απαιτήσεις του αύριο, χωρίς μικροκομματικούς υπολογισμούς και σκοπιμότητες.

4. Όροι και προϋποθέσεις για τον επαναπροσδιορισμό της πολιτικής μας στο συνδικαλιστικό χώρο

α. Η επαναβεβαίωση του στρατηγικού πλαισίου και των βασικών πολιτικών επιλογών της δράσης μας στους μαζικούς χώρους αποτελούν τον πρώτο όρο για το συγχρονισμό της πολιτικής και της στρατηγικής μας στο συνδικαλιστικό.

Οι βασικές αυτές επιλογές είναι:

- Η μόνιμη σύνδεση της οργάνωσής μας με τα προβλήματα των εργαζομένων και η σταθερή παρέμβασή της για την ανάπτυξη ενωτικού, ταξικού, αυτόνομου και πολιτικοποιημένου μαζικού κινήματος.

- Ο σεβασμός της οργανωτικής αυτονομίας του μαζικού κινήματος και η ρήξη με κάθε λογική ελέγχου και πρακτική αυτοεπιβεβαίωσης και "πληρεξουσιότητας".

- Η διαλεκτική σύνδεση των επιμέρους συνδικαλιστικών αγώνων με τους γενικότερους κοινωνικούς και πολιτικούς αγώνες του λαϊκού κινήματος για κοινωνική αλλαγή και απελευθέρωση.

- Η μαζική πολιτική δράση με ανοιχτό δημοκρατικό διάλογο ενάντια στις πολιτικές επιλογές της άρχουσας τάξης και των πολιτικών εκφραστών της.

- Η ενότητα και η δημοκρατική συνεργασία των προοδευτικών πολιτικών και συνδικαλιστικών δυνάμεων στα πλαίσια της στρατηγικής της Εθνικής Λαϊκής Ενότητας, για Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία και Κοινωνική Απελευθέρωση.

β. Η στροφή στον εργασιακό χώρο δουλειάς

Η αναβάθμιση, η ανασυγκρότηση των κομματικών μας οργανώσεων στους χώρους παραγωγής, όπως και η αναδιάταξη του στελεχιακού και συνδικαλιστικού μας δυναμικού αποτελούν το δεύτερο όρο.

γ. Ο επανακαθορισμός της σχέσης μαζικού κινήματος και Κυβέρνησης στη βάση της φύσης των ταξικών συμφερόντων που εξυπηρετούνται από την πολιτική της Κυβέρνησης της Αλλαγής είναι ο τρί-

τος όρος.

δ.Η ουσιαστική αναγνώριση του αναντικατάστατου ρόλου του διαρθρωμένου μαζικού κινήματος στην πορεία της κοινωνικής αλλαγής είναι ο τέταρτος όρος.

ε.Το άνοιγμα και η ουσιαστική κατοχύρωση του κοινωνικού και συνδικαλιστικού διαλόγου σε οικονομικά - (αναπτυξιακά), κοινωνικά και θεσμικά θέματα ανάμεσα στην Κυβέρνηση, τους δημόσιους οργανισμούς, τις επιχειρήσεις και το συνδικαλιστικό κίνημα είναι ο πέμπτος όρος.

στ.Η διαμόρφωση αυτόνομης κοινωνικής στρατηγικής και προγράμματος του μαζικού κινήματος με χαρακτηριστικά:

- τη διάκριση κάθε φορά του κύριου μετώπου της ταξικής και συνδικαλιστικής πάλης.
- τη μόνιμη και σταθερή κατεύθυνση για αλλαγή των κοινωνικοπολιτικών συσχετισμών υπέρ των προοδευτικών και αριστερών δυνάμεων.
- τον αντικαπιταλιστικό χαρακτήρα των συνδικαλιστικών διεκδικήσεων
- τη μόνιμη και διαλεκτική σύνδεση του γενικού (εθνικού, κοινωνικού, αναπτυξιακού) συμφέροντος με τα ειδικότερα κοινωνικοεπαγγελματικά συμφέροντα των εργαζομένων.
- τη θεμελίωση και διεύρυνση των μεγάλων θεσμικών και δομικών αλλαγών για Κοινωνικοποίηση-Αποκέντρωση-Συμμετοχή και Εργατικό έλεγχο.
- την ενεργητική συμπαράταξη και συμβολή του συνδικαλιστικού κινήματος στον οικονομικό, κοινωνικό, θεσμικό εκσυγχρονισμό της κοινωνίας μας, δίνοντας της μάχη για την ανταγωνιστικότητα την παραγωγικότητα και την ανάπτυξη της ελληνικής οικονομίας.

- Την ενοποιητική διεκδικητική δράση όλων των εργαζομένων κόντρα στις "συντεχνιακές" λογικές και τις μορφές πάλης, που αποδυναμώνουν τους συνδικαλιστικούς αγώνες και αποσυνδέουν τη διεκδίκηση από το πολιτικό στοιχείο και την ταξική από την πολιτική συνείδηση.

ζ. Η μαζική ανάπτυξη της παράταξής μας στη βάση της αυτοργάνωσης και των ελεύθερων δημοκρατικών εκλογών των οργάνων της σ' όλα τα επίπεδα, αποτελεί τον έβδομο όρο.

η. Η δημιουργία υποδομής για παραγωγή και αναπαραγωγή αξιόμαχου στελεχιακού δυναμικού αποτελεί τον όγδοο όρο. Έτσι η αναγκαιότητα για την άμεση δημιουργία και λειτουργία της Σχολής στελεχών προβάλλει επιτακτικά.

θ. Η αναβάθμιση του ιδεολογικοπολιτικού μας λόγου με νέες ιδέες, με μια πολιτική κουλτούρα σύνθετη και ανανεωτική, μια πολιτική κουλτούρα μαχόμενη, στραμμένη κυριάρχα στο μέλλον αποτελούν έναν ενάτο όρο.

ι. Τέλος βασικός όρος και προϋπόθεση είναι να κάνουμε πράξη τις αποφάσεις της ειδικής συνόδου της Κ.Ε. της Χαλκίδας για τη συμπεριφορά και την πρακτική των συνδικαλιστικών μας στελεχών στους μαζικούς χώρους και ιδιαίτερα το στέλεχος του ΠΑΣΟΚ γνωρίζει καλύτερα από τον καθένα να ξεχωρίσει τις εξουσίες για να προστατεύσει την αυτόνομη παρουσία του μαζικού κινήματος μέσα στους θεσμούς.

- Πρέπει να πούμε ΟΧΙ στη μετατροπή των μαζικών στελεχών σε κρατικά.

- Πρέπει να πούμε ΟΧΙ στη μαζική επαγγελματοποίηση των στελεχών είτε με τη μορφή του επαγγελματία συνδικαλιστή, είτε με τη μορφή του επαγγελματία συνεταιριστή, είτε με τη μορφή του επαγγελματία Δημάρχου.

5. Προτεραιότητες και πρωτοβουλίες στους μαζικούς χώρους

Η διαμόρφωση μιας σοσιαλιστικής στρατηγικής του σ.κ. περνά μέσα από την συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας του προγραμματισμού και του μεσοπρόθεσμου σχεδιασμού που θα συνδέει την πάλη για το σοσιαλισμό με τους διεκδικητικούς αγώνες.

A. Προτεραιότητες στη συνδικαλιστική μας δράση:

Η στήριξη και ενίσχυση των κεντρικών επιλογών του Κινήματος δεν μπορεί παρά να αποτελέσουν τις κατευθυντήριες γραμμές δράσης της οργάνωσής μας στο μαζικό χώρο. Οι κύριες αυτές επιλογές εξειδικεύονται στους παρακάτω άξονες:

α. Προσανατολισμός και ένταση της πάλης μας για θεμελίωση και λειτουργία των μεγάλων θεσμικών και δομικών αλλαγών στο χώρο της παραγωγής και της κοινωνίας για να αλλάξουμε την εργασία και την κοινωνία.

. Επέκταση του θεσμού της κοινωνικοποίησης όσο το δυνατόν περισσότερων επιχειρήσεων του δημόσιου τομέα (ν.1365/83).

. Εποπτικά Συμβούλια (ν.1365/83) και κοινωνικός και εργατικός έλεγχος.

. Κοινωνική πολιτική και Ασφάλιση, Εθνικό Σύστημα Υγείας.

. Αποκέντρωση και εκσυγχρονισμός της δημόσιας διοίκησης

. Έναρξη ουσιαστικού διαλόγου για την τροποποίηση του αναχρονιστικού νόμου 3239/55 για να διαμορφωθούν νέα πλαίσια για τη συμβατική πολιτική.

. Άμεση επικύρωση της 135 δ.σ. σύμφωνα με τις προτάσεις του σ.κ. όπως και της 140 δ.σ. για την επαγγελματική και συνδικαλιστική επιμόρφωση.

Ίδρυση, επιτέλους, Ινστιτούτου Εργασίας που θα συμβάλλει καθοριστικά στην έρευνα, τη μελέτη των εργασιακών σχέσεων, της ιστορίας της εργασίας, όπως και στην εκπαίδευση συνδικαλιστικών στελεχών για να λειτουργήσουν και οι νέοι θεσμοί.

Επίσης για το δημόσιο τομέα θα πρέπει άμεσα να προωθηθούν και να ολοκληρωθούν οι διαδικασίες για:

- τη ρύθμιση των πολιτικών δικαιωμάτων των δημοσίων υπαλλήλων
- τη ψήφιση του νομοσχεδίου για τις προσλήψεις στο δημόσιο τομέα
- τον κώδικα δημοσίων υπαλλήλων
- την αναμόρφωση των οργανισμών στα Υπουργεία και τους δημόσιους οργανισμούς.

β. Στροφή στην Ανάπτυξη, τη Συμμετοχή και τον Δημοκρατικό προγραμματισμό. Ενεργοποίηση του ζωντανού παραγωγικού δυναμικού, για σταθεροποίηση και ανάπτυξη της οικονομίας μας.

Η παρέμβασή μας στους κοινωνικο-οικονομικούς θεσμούς και στην εξέλιξη των κοινωνικο-οικονομικών σχέσεων μέσα από τους νέους συμμετοχικούς θεσμούς και το δημοκρατικό προγραμματισμό θα πρέπει να καταξιώσει στην πράξη τον κοινωνικό, οικονομικό και αναπτυξιακό ρόλο του μαζικού κινήματος. Θα πρέπει λοιπόν να δώσουμε έμφαση στα πεδία της παραγωγής:

- Στο δημόσιο τομέα σαν καθοριστικό μοχλό για τη σταθεροποίηση και ανάπτυξη (κοινωνικοποίηση, εκσυγχρονισμός, αναβάθμιση και διεύρυνση της παραγωγικής βάσης, παραγωγικότητα, ελληνοποίηση των κατασκευών και προμηθειών κλπ).
- Στον Κοινωνικό τομέα σαν δύναμη σημαντικό μοχλό στην αναπτυξιακή στρατηγική (δημοτικο-συνεταιριστικές επιχειρήσεις, εταιρείες λαϊκής βάσης, νέες παραγωγικές πρωτοβουλίες των νέων, ειδικά προγράμματα για την καταπολέμηση της ανεργίας, πειραματισμός στο μοντέλο της αυτοδιαχείρισης).
- Στον ιδιωτικό τομέα θα πρέπει να απορρίψουμε το αποπροσανατολιστικό σύνθημα "απο πίττα που δεν τρώς τι σε μέλει και αν καεί". Τα εποπτικά Συμβούλια, ο εργατικός έλεγχος στις απολύσεις, κανονισμούς εργασίας, συνθήκες εργασίας, τα κλαδικά προγράμματα και η συνεργασία του ιδιωτικού τομέα με το δημόσιο και το κοινωνικό είναι απαραίτητα σ' αυτή τη συγκυρία.

γ. Αναβάθμιση της εργασίας μέσα από την παλη για βελτίωση των συνθηκών εργασίας, υγιεινής και ασφάλειας των εργαζομένων, τον εκδημοκρατισμό και την αλλαγή των εργασιακών σχέσεων, την επαγγελματική κατάρτιση και εξειδίκευση, τη συνδικαλιστική και κοινωνικο-πολιτική εκπαίδευση, τη σύνδεση της παραγωγικότητας με το εργατικό εισόδημα, τη δημιουργία νέων θέσεων εργασίας και την απασχόληση κ.ά.

δ. Στροφή στα ζητήματα της κοινωνικής πολιτικής, της ποιότητας ζωής και τη βελτίωση του "κοινωνικού μισθού" (Υγεία, Πρόνοια, Ασφάλεια, Παιδεία, Συγκοινωνίες, Κατοικία, Δημόσιες Υπηρεσίες, Αλλαγή σχέσεων Κράτους-Πολίτη κ.ά).

ε. Στήριξη και διεύθυνση των δημοκρατικών θεσμών, ένταση της ιδεολογικο-πολιτικής μας πάλης για την Εθνική Ανεξαρτησία, την Δημοκρατία και την Ειρήνη.

στ. Τα προγράμματα για την αντιμετώπιση της ανεργίας θα πρέπει να εξαντλήσουν κάθε περιθώριο και δυνατότητα απο την Κυβέρνηση. Πρέπει με μεγαλύτερη ένταση να δώσουμε τη μάχη για την ανεργία και όχι μοιρολατρικά να αντιμετωπίζουμε τη σημερινή κατάσταση. Σίγουρα η λύση του προβλήματος περνάει μέσα απο την ανάπτυξη, αλλά ορισμένα επιπλέον μέτρα θα είχαν "καταλυτική" απήχηση στον εργαζόμενο λαό, όπως είχαν τα τελευταία μέτρα για τα ενοίκια στους εργαζόμενους και ιδιαίτερα στους άνεργους και τους χαμηλόμισθους.

Με δυο λόγια το ζήτημα της ανεργίας αποτελεί μέγα κοινωνικό πρόβλημα και θα πρέπει να εξετάσουμε αν μπορούμε να διαμορφώσουμε ένα νέο σχέδιο για την αντιμετώπιση της ανεργίας.

ζ. Στο εποικοδόμημα κάναμε πολλές και ουσιαστικές παρεμβάσεις, δημιουργήσαμε πολλούς θεσμούς, αλλά δεν κατορθώσαμε να περάσουμε τις νέες αξίες και καλλιεργείται ακόμα ο μικροαστισμός, ο καταναλωτισμός, η προσωπική καταξίωση και ο παραγοντισμός. Η πρακτική των διορισμών, των προσωπικών επιλογών, το ήθος και το ύφος στην άσκηση της εξουσίας παραμένει πολύ μακριά απο τις κατευθύνσεις που σωστά έχουν επισημάνει οι τελευταίες σύνοδοι της Κ.Ε. (18η και Χαλκίδας).

Ο κρατικός μηχανισμός, οι σχέσεις Κράτους-Πολίτη, οι σχέσεις θεσμών και λαϊκού κινήματος αναπαράγουν την κλασσική σχέση του πελατειακού συστήματος, την ατομικοποίηση και την παθητικοποίηση.

η. Τέλος στροφή στη βάση για αναβάθμιση και ποιοτική ανάπτυξη της ταξικής και πολιτικής συνείδησης των εργαζομένων και διεύρυνση του μετώπου της κοινωνικής αλλαγής. Σταθερό μέτωπο και ιδεολογικο-πολιτική πάλη με σαφή εθνικά, κοινωνικά, πολιτικά και ταξικά χαρακτηριστικά για απεγκλωβισμό των εργαζομένων απο τα πολιτικο-συνδικαλιστικά σχήματα της άρχουσας τάξης.

Β. Οι πρωτοβουλίες μας στο μαζικό κίνημα:

. Η επιθετική προβολή και η εμπέδωση των παραπάνω προτεραιοτήτων στη συνδικαλιστική δράση, οι ελαστικές απαιτήσεις και οι εναλλακτικές προτάσεις μας, σ' αυτή τη δύσκολη οικονομική συγ-

κυρία θα αποδείξουν την υπευθυνότητα, αλλά και την αποτελεσματικότητα της παράταξής μας στον πρωταγωνιστικό ρόλο της για την επίλυση των οξυμένων προβλημάτων της εργατικής τάξης.

. Παράλληλα θα διαμορφωθεί το κατάλληλο κλίμα για να επανανηστεί ο πολιτικός λόγος του ΠΑΣΟΚ, της Κυβέρνησης και της παράταξης την αξιοπιστία του στο μαζικό κίνημα και ταυτόχρονα τις προϋποθέσεις για μια μαζική κοινωνική συναίνεση που σήμερα αποτελεί τον αναγκαίο όρο για την σταθεροποίηση και διεύρυνση της κοινωνικής αλλαγής.

Γ. Παράλληλα θα πρέπει να οργανωθούν συσκέψεις κατά αντικείμενο-τομείς για εξειδίκευση πολιτικής:

α. Για τη Δημόσια Διοίκηση και το ρόλο του δημοσιοϋπαλληλικού κινήματος στην πορεία για Ανάπτυξη και Κοινωνική Αλλαγή.

β. Για την Κοινωνικοποίηση και το ρόλο του Δημόσιου Τομέα (ειδικότερα των ΔΕΚΟ), τη σταθεροποίηση της οικονομίας και την κοινωνικο-οικονομική Ανάπτυξη.

γ. Για την Παιδεία-Εκπαίδευση και Απασχόληση

δ. Για την Ποιότητα ζωής - Υγεία, Κοινωνική Πολιτική και εφαρμογή του Ε.Σ.Υ.

ε. Για τη θέση της Εργασίας, τις εξελίξεις στις εργασιακές σχέσεις και τους νέους συμμετοχικούς θεσμούς στο χώρο της παραγωγής και της Κοινωνίας.

Η συγκρότηση και σύνθεση των Ομάδων Δουλειάς, που θα λειτουργούν κάτω από την ευθύνη του Τομέα Συνδικαλιστικού και του Ε.Γ. και που θα οργανώσουν αυτές τις συσκέψεις, προτείνουμε να αποτελείται από στελέχη μας που λειτουργούν σε αντίστοιχους τομείς είτε σε Κυβερνητικό επίπεδο είτε σε μαζικούς χώρους.

Κεντρικός στόχος αυτών των ομάδων δουλειάς είναι η εξειδίκευση της πολιτικής μας και η αναπαραγωγή θέσεων.

Δ. Η ενότητα, η δημοκρατική συνεργασία, η ανοιχτή δημοκρατική δράση και η γραμμή των μαζών είναι οι όροι που συνθέτουν το πλαίσιο της νέας επιθετικής πολιτικής στο σ.κ. Με συγκεκριμένες πρωτοβουλίες θα προωθήσουμε άμεσα:

1. Την αποκατάσταση της ενότητας του σ.κ. σε όλες τις εκφράσεις του.

2. Την ανασυγκρότηση και αναμόρφωση της φυσιογνωμίας του σ.κ. για την αντιστοίχιση των δομών οργάνωσής του με τις αλλαγές που συντελούνται στις κοινωνικοοικονομικές και αναπτυξιακές δομές του τόπου μας.

3. Την αποκέντρωση της πολιτικο-συνδικαλιστικής εξουσίας και την αξιοποίηση των νέων θεσμικών δυνατοτήτων που παρέχονται για τη συμμετοχή, τον κοινωνικό και εργατικό έλεγχο.

4. Τη σύνδεση με τα μεγάλα ανοιχτά προβλήματα της εργατικής τάξης (ανεργία, εργασιακές σχέσεις, ασφαλιστικό, κοινωνικοποίηση, αποκέντρωση, κώδικας δημοσίων υπαλλήλων, οργανισμοί, προβληματικές κ.ά.).

5. Το κίνημά μας απο την έναρξη της κρίσης στη ΓΣΕΕ πήρε αλλεπάλληλες και συγκεκριμένες πρωτοβουλίες με προτάσεις που μπορούσαν πράγματι ν'αποτελέσουν το πλαίσιο για την εξυγίανση και εκδημοκρατισμό του σκ.κ. Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε δρομολογημένες εξελίξεις για ένα ανοικτό, δημοκρατικό, ενωτικό 24ο συνέδριο που πρέπει να αποτελέσει την αφετηρία μιας νέας δυναμικής πορείας του σ.κ.

Όροι για την πραγματοποίηση του 24ου συνεδρίου θα πρέπει να είναι:

α. η πλήρης διαφάνεια των μητρώων.

β. η κατοχύρωση της νομιμότητάς του σύμφωνα με το ν.1264 και το καταστατικό της ΓΣΕΕ.

Σ'αυτή την κατεύθυνση πρέπει να ανοίξει άμεσα ο διάλογος στις συνδ/κές παρατάξεις για την προώθηση όλων εκείνων των ενεργειών που θα διασφαλίζουν την εγκυρότητα των διαδικασιών του συνεδρίου.

γ. Με πρωτοβουλία της παράταξής μας θα πρέπει να επιδιωχθεί κοινή δέσμευση όλων των τάσεων του σ.κ. για την καταστατική κατοχύρωσή της μη εφαρμογής του άρθρου 69 του Αστικού Κώδικα, που αφορά το διορισμό διοικήσεων των συνδικαλιστικών οργανώσεων στο εργατικό και δημοσιοϋπαλληλικό κίνημα και εάν κριθεί αναγκαίο να υπάρξει και νομοθετική ρύθμιση.

δ. Να προωθήσουμε με γοργούς ρυθμούς τις προϋποθέσεις για εξασφάλιση Οικονομικής Αυτοδυναμίας του σ.κ. Να καταργηθεί το Ταμείο "εργατοπατέρων" κατάλοιπο παλαιότερων εποχών.

